

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

2. zvezek

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XIV. Poglavje.

Prazen je strah pobožne duše, da je zgubila sad sv. odveze z grehom, katerega se pa ne zave.

Neketere zbegane duše vedno kaj najdejo, da se begajo še bolj in ne pridejo do miru. Poprašujejo se: »Ali ni mogoče, da sem od zadnje sv. spovedi storila smertni greh, ne da bi vedela za to?« Ne tajim, da je to mogoče; pa kaj je na tem, da je le mogoče, smeš pa po pameti soditi, da te ta nesreča ni zadela? In tako lahko sodiš. Kaker uče bogoslovni učeniki, je za smertni greh potrebno popolno spoznanje hudega in popolno privoljenje volje, to je, vedeti moraš, da je tako dejanje po božji zapovedi prepovedano, in tako dejanje moraš tudi prostovoljno storiti. Ali pa dela tako boječ kristjan, ne da bi se tega zavedal, ne da bi za to vedel? Rad pripoznam in razumem, da se more kaj takega pripetiti in se le prepogosto pripeti grešnikom iz navade, kateri so se hudobije že tako navadili, da po izreku pobožnega Joba krivičnost kot vodo pijo. Lahkomišljenost in popolna brezbriznost in brezskernost za zveličanje svoje duše, v kateri žive, je vzrok, da na greh, ki so ga storili, popolnoma

pozabijo, tako da ne morejo z gotovostjo reči, so ga li premišljeno storili ali pa ne. Ali pa moremo tako topost pripisovati tudi tistim dušam, ketere po popolnosti hrepenijo, ketere Boga ljubijo in se ničesar bolj ne bojijo, kot njega žaliti? Njih ljubezen je preveč čuječa, da bi kar tja v en dan mogli storiti kaj hudega, ki je tako nasprotno njih navadi in je tolikanj sovražijo. Ke bi res storili popolnoma prostovoljno smertni greh, bi se pač ne dali motiti, ko je že sama dvojba zadosti, da jih bega in jim jemlje mir, tako dolgo, da so prepričani o svoji nedolžnosti. Mej nežnim, rahločutnim srcem in na hudobijo navajenim srcem je tak razloček, kot mej kožo na roki in kožo na očeh. Ako tudi precej udariš na roko, boš le malo čutil in bolečina bo hitro prešla; ako se pa le nerodno dotakneš svojega očesa, boš čutil bolečino, ki ti bo dlje časa stiskala solze iz očesa. Za zbegane duše imamo pa pripravljen prav tolaživen in odločiven odgovor. Ko je sv. Terezija enkrat božjega Zveličarja vprašala, ali mu dopade ali pa ne, je božji učenik odgovoril: »Hči moja, velik je razloček mej dnevom in nočjo, mej temo in lučjo. Nobeden si ne nakoplje moje jeze, da bi za to gotovo ne vedel.« Iz tega sklepam, da je za pobožno dušo dvojba, je li storila smertni greh ali pa ne, gotov dokaz, da v to nesrečo ni padla.

Ali se mi bo vgovarjalo, da sv. pismo drugače govori? Jaz terdim, da sv. pismo govori le o malih grehih, v ketere padejo pobožne duše, ne da bi včasih za to vedele. Ako pa sv. pismo govori o smertnih grehih, pravi le, da bi bilo to kedar mogoče; ako je pa le mogoče, to še ni v resnici tako. Tisti, ki si prizadevajo pobožno živeti, so lahko brez strahu zaradi smertnih grehov, katerih jim vest ne očita. To molčanje vesti je gotovo znamenje, da so v milosti božji, tako da lahko govore sè sv. Janezom: »Ako naš naše serce ne toži, imamo zaupanje pri Bogu.« (I. 3, 21.)

Sedemstoletnica 2. reda sv. Frančiška.

Leta 1212 je bila 19. marca cvetna ali oljična nedelja. 18-letna plemenita gospodična Klara Šefi je prišla v svoji najlepši opravi v škofijsko cerkev v Asizu k slovesni službi božji. Po-

božni škof Gvido je sam blagoslovil in delil ljudstvu oljike. Tudi ženske so prišle k aljarju, da prejmejo vsaka svojo vejico. Le gospodična Klara se ni približala, kaker njene tovarišice. Škof je to opazil. V nepremekljivosti, ki je razodevala notranji nemir, v erdečici, ki ji je žarela v obličju, v zbranem in skromnem nje-
nem zaderžanju je bilo videti, kaker bi bral škof neki velik in skrivnosten sklep. Kaker bi se bil vdal magnetni pritezavnosti, ki jo širi svetost, je stopil z aljarnih štabelj ter sam nesel oljiko pobožni boječi devici.

Na večer tega dne je zapustila Klara domačo hišo. V vsi svoji bogati obleki je šla skozi stranska vrata, zastavljena s kupi kamenja in lesa, ki si jih je s poti spravila sè svojimi rokami. Spremljana od neke svoje tete, ki ji je bila razodela svoj namen, je šla z asiške višave in čez pusto polje krenila proti mali cerkvi naši ljube Gospe Angeljske, porcijunkuli, od koder so ji prišli naproti z gorečimi bakljami Frančišek in njegovi bratje. Tako je bilo namreč prej dogovorjeno.

Pa kako je prišlo do teh nenavadnih dogodkov?

Klara je bila se svojo materjo in svojo mlajšo sestro v začetku posta tistega leta pri neki pridigi sv. Frančiška, ki jo je tako pretresla, da je sklenila svet in njegove sladnosti in ničemernosti popolnoma zapustiti. V družbi svoje pobožne tete je iskala in našla priložnost, osebno se seznaniti s Frančiskom in Frančišek je ob tisti priliki brez težave spoznal visoke namene, ki jih je imel Bog s to nedolžno, čednosti polno devico. Berž jo je postavil na junaško poskušnjo. Da dokaže resničnost svojega hrepenenja po žertvah in zatajevanju, je hotel, da naj odloži svojo lepo obleko in gre sè spokorno vrečo odeta po asiškem mestu vbogaime prosit za vboge. Klara se ni dolgo pomišljala. Berž naslednje dni je storila, kaker je Frančišek hotel. Frančišek se je sam čudil in po neketerih nadaljnjih pogovorih se ni več obotavljal priterditi junaškemu namenu Klarinemu, svojo lastno osebo popolnoma Bogu darovati. Na cvetno nedeljo po noči se je imelo to zgoditi.

Prišla je in Frančišek in njegovi bratje so jo peljali torej v svojo malo cerkvico porcijunkulo. Tam je pred aljarjem kraljice angeljske pokleknila; devici Mariji v varstvo je izročila svoj sklep. Bratje so zapeli slovesno pesem: »O pridi stvarnik, Sveti Duh« in začel se je obred redovne preobleke. Po gorečem

nagovoru sv. Frančiška je Klara odložila svojo dragoceno obleko in sprejela iz rok Frančiškovih borno redovno haljo s preprostim belim konopom za pas. Nato ji je ostrigel mož božji lepe dolge lase ter ji pokril glavo s črnim ogrinjalom. Drugi red sv. Frančiška je bil ustanovljen.

Kaker prvi, tako se je tudi ta Frančiškov red hitro širil po svetu in ohranil se je, če tudi ne v svoji nekedanji moči in množini, vse do sedanjega časa. In kaker nedavno prvi red, tako je obhajal lani tudi drugi, red sv. Klare, svojo sedemstoletnico ter jo obhaja tudi še letos ne le do 19. marca, temuč nadalje vse do praznika sv. Klare 12. avgusta. Posebno slovesno se je to godilo v glavnem samostanu klarisinj v Asizu. Opatica tega samostana je o tem pisala dolgo pismo drugim opaticam in redovnicam klarisinjam po vsem svetu, izdano 1. novembra 1912. Naj povemo po tem pismu nekoliko tudi mi o tej slavnosti.

Najprej se zahvaljuje asiška opatica za poročila o slovesnostih po drugih samostanih, potem poroča sama, kako je bilo v Asizu. Na sveto spominsko noč 19. do 20. marca so se pripravljale tamkajšne klarise nekoliko dni s posebnimi duhovnimi vajami. Zvečer 19. marca se je vzdignilo sreberno serce, v katero so se zaperla imena vseh živečih sester, ter neslo v procesiji na grob svete Klare, v znamenje otročje ljubezni hčera do svoje matere. Potem se je izpostavilo presv. Rešno Telo na aljar kripe, kjer je Klarin grob, in sestre so prečule noč pred njim v molitvi in pobožnem petju.

V teku te noči je imel slovesno peto mašo bivši generalni prokurator manjših bratov, p. Bonaventura Marrani in za njo je bilo več tihih maš. Mej mašo svojega spovednika so bile sestre vse pri svetem obhajilu in potem so ponovile svoje redovne obljube in opravile jutranjice (matutinum). Sploh so vso noč prečule v molitvi.

Dva dni potem se je opravilo na grobu svete Klare slovesno mertvaško opravilo (oficij) se slovesno černo mašo in več tihimi za vse vmerle sestre. Kmalu so prišla poročila o slovesnostih v drugih samostanih iz Francije, Španije, Belgije, z Angleškega in noter iz daljne Amerike. Asiške sestre bi bile želele glavno slovesnost obhajati na praznik sv. Klare 12. avgusta. Ali neke poprave, ki so se godile v njih cerkvi, so jih prisilile to še le naslednjega septembra storiti. Zadovoljiti so se morale torej

s tem, da so opravile na večer 11. avgusta nekako spokorno romanje v notranjem svojega samostana pomudivši se v nalašč za to pripravljenih sedem kapelicah, kjer so se spominjale glavnih dogodkov v življenju svoje svete matere. Naslednje jutro je prečastiti p. generaljni minister manjših bratov, ki je bil za to slovesnost prišel v Asiz, imel konventualjno (samostansko) sveto mašo ter je po kratkem priserčnem nagovoru obhajal sestre. Potem je bilo mnogo tihih svetih maš in ena peta in na večer se je slovesnost doveršila z blagoslovom sè svetim Rešnim Telesom.

Ta dan so sveti oče papež darovali sveto mašo za vse hčere svete Klare in sprejeli vbožno miloščino, ki se jim je v ta namen poklonila. Blagovolili so pisati sestram lastnoročno pismo z blagoslovom in v nov dokaz ljubezni do vsega reda sv. Klare in še posebej do materinske hiše asiške so izdali apostoljsko pismo (bullo), ki obsega naslednje časti in duhovne dobrote: 1. Cerkev sv. Klare v Asizu se imenuje za manjšo baziliko z dotičnimi pravicami, 2. Asiškemu samostanu sv. Klare se da naslov pervosamostana (protomonarsterija), glave in uatere vseh drugih samostanov tega reda. 3. Dovoli se pravica obljubne maše sv. Klare za vselej in vsem mašnikom, ki mašujejo v tej cerkvi na glavnem aljarju, na aljarju sv. Rešnjega Telesa in v kripti na aljarju, ki je nasproti grobišča svete Klare. 4. Dovoli se tudi, da se podaljša čas slovesnosti sedme stoletnice reda sv. Klare do avgusta 1913 v korist tistih samostanov, ki je prej niso mogli obhajati.

Sveti oče so nadalje sprejeli odpoved dosedanjega zaščitnika klariškega reda, kardinala Frančiška de Paula Cassetta, podano iz ozira na zdravje, ter izročili ob tako srečni priložnosti to častno službo kardinalu reda manjših bratov, Diomedu Faltonio, bivšemu apostoljskemu odposlancu v glavnem mestu ameriških Zedinjenih držav, Uešingtonu. Zvečer 13. avgusta je opatica asiškega samostana prejela berzojavno naznanilo, da naslednji dan pride v Asiz novoizvoljeni zaščitnik. In res 15. tega meseca ob desetih dopoldne je kardinalj obhajal slovesni vhod v samostansko cerkev asiških klarisinj. Nato je bila v njegovi pričujočnosti slovesna sveta maša, ki jo je imel p. provincijaltj redovne okrajine sv. Klare. Tu je škofov kancelar na glas bral papeško pismo, ki se je nato skerbno izročilo opatici samosta-

na. Na to ceremonijo v cerkvi je prišla notranja v samostanskem koru, kjer so sestre s poljubom kardinalskega škerlata novemu zaščitniku obljubile ponižno podložnost. Slovesnost se je zveršila sè zahvaljno pesmijo *Te Deum*.

Vernivši se v Rim, je šel prevzvišeni kardinalj vkup s patrom *spovednikom asiških klarisinj k svetemu očetu; izročiti sta mu imela album obsegajoč ko duhovno plačilo svete maše molitve itd., ki so jih darovale asiške klarisinje skozi serafinsko leto. Ko je videl sveti oče skromni zavoj v rokah spovednikovih, je vprašal z ljubeznivim nasmehom: »Kaj pa ste prinesli to? Ali morda denarjev? Pa bratje in nune jih ne morejo imeti.« Nato je odgovoril redovnik: »Sveti oče, srebra in zlata nimam, pa vboge hčere sv. Klare Vam poklanjajo molitve, sveta obhajila, dobra dela ko majhin dokaz hvaležnosti za vse, kar ste blagovoljno podelili v korist celega 2. reda, in za sveto mašo, ki ste jo zanje darovali. Klarisinje prvega samostana Vam izrekujejo še prav posebno zahvalo za prelepo apostoljsko pismo in da ste jim dali tako vrednega zaščitnika v osebi prevzvišnega kardinala Faljkonija.« — Sveti oče je odgovoril: »V resnici gorečega in čujočega, ki se je vozil noter v daljno Ameriko in je reda manjših bratov.« Nato je odperl album in pregledavši ga povzdignil oči proti nebu in ginjenega glasu je rekel prevzvišenemu kardinalu: »Ljubše mi je to plačilo klarisinj ko vsi zakladi sveta. Občudovati in hvaliti moram lepo misel, ki so jo imele nune sv. Klare.« Malo dni nato se je sveti oče v lastno-ročnem pismu zahvalil asiškim klarisinjam ter jim poslal svoj blagoslov, in opatica je poslala tisto pismo prepisano tudi drugim samostanom.

Z velikim veseljem in navdušenjem so se pripravljale torej asiške sestre nadalje na glavno slovesnost, ki je imela biti meseca septembra. Naj ob kratkem tudi o tej nekoliko povemo.

Začela se je 26. septembra s posvečenjem dveh novih altarjev, ki sta se bila postavila poleg groba sv. matere Klare. Posvetil ju je škof asiški mons. Ambrož Luddi. Eden teh dveh altarjev je sv. Antona, plačali so ga neketeri dobrotniki, drugi sv. Frančiška, postavljen z miloščinami vseh klariških samostanov. Z miloščinami drugih dobrotnikov se je tudi cerkev vsa prenovila. Obširna cerkvena ladja se je okrasila z mnogimi svetilnicami, zlasti se je razsvetlil stari krucifiks v absidi s 75

električnimi lučmi, kar je bilo čudovito lepo videti. Vse večere tridnevnice je bilo umetno razsvetljeno pročelje cerkve in zvonik in del samostana. V cerkvi je bilo vse tri dni mnogo svetih maš. Muzika in petje izurjenih pevcev, večinoma redovnikov manjših bratov, se je enoglasno hvalilo.

Dne 27. septembra je imel veliko mašo domači škof, ravno tako zvečer blagoslov s presv. Rešnim Telesom; pridigal je sloveč govornik p. Cir Ortolani, reda manjših bratov, ki je razložil začetek klariškega reda po blaženi Ortolani Šefi, materi naše svetnice. Drugi dan, 28. septembra je imel slovesno veliko mašo in popoldne blagoslov mons. Dionizij Šuler, nadškof nazijanski, bivši generalni minister manjših bratov, ki je nalašč zato prišel iz svoje nemške domovine, da pokaže svojo serčno ljubezen do svete serafinske matere in njenih hčera. Pridigal je na večer p. Bergialli, provincijal turinski, ki je sè svojo prirojeno zgovornostjo opisal velike čednosti in posebne izverstne lastnosti, ki so naredile sv. Klaro najlepšo cvetlico serafinskega verta.

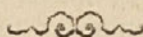
Tretji dan, 29. septembra, je bilo ob 8. uri zjutraj vesoljno sveto obhajilo, ki je je delil prečastiti p. generalni minister manjših bratov po spodbudnem nagovoru do množice, ki se je bila zbrala v obilnem številu. Mej obhajanjem so na koru dečki in deklice pele pobožne pesmi spremljane z orgljami. Veliko mašo je imel kardinalj Faljkonijo, ki je dal po tem papežev blagoslov. Berž nato je šla iz cerkve preslovesna procesija, ki se je je vdeležila neprešteta množica ljudi, vse bratovščine asiške škofije, zavodi cerkveni in meščanski, dve godbi, mnogo duhovščine, tako redovne, kaker svetovne, domači škof, nadškof Šuler in kardinalj Faljkonijo, ki so šli za slavnostnim vozom, na vozu pa se je peljala pobožna podoba slavne matere sv. Klare, ki je vzbujala navdušeno vsklincevanje mej ljudstvom.

Zvečer je govoril o velikih vstanovah frančiškanskih monsinjor Karelj Salotti in kardinalj Faljkonijo je dal trojni blagoslov v natlačeno polni cerkvi. Za sklep slovesnih praznikov je kor nedolžnih dekličic zapel pesem zmagoslavja in ljubezni Serafini Asiški.

Ljubezen in češčenje do sv. Klare se je v resnici ob tej priliki zbudilo splošno in pokazalo zlasti tudi v darovih, ki so jih prejele asiške klarise od mnogo strani, iz Italije in iz zu-

nanjih dežel. Verhu vseh drugih dobrot je sveti oče papež poslal njih cerkvi bliščeč ornat iz svile in zlata z umetno štikanim gerbom svojim in klariškim ter podobo sv. Klare; kardinal Frančišek de Paula Kaseta, bivši zaščitnik reda, jim je podaril za veliki aljter 10 bogatih svečnikov iz pozlačenega bronastega. Bog sam pa je, gotovo na prošnjo sv. Klare, dal, da je čudežno v trenutku ozdravela neka mlada klarisa v mestu Forliju v Italiji prav 19. marca in pozneje neka redovnica predrage Kervy v daljni Ameriki.

To je po večem vsebina spomina vrednega pisma klariške opatice v Asizu.

Bl. Klara Agolanti,

vdova 2. reda sv. Frančiška.

Bl. Klara je bila hči plemenitih in bogatih starišev; rojena je bila v mestu Rimini v Italiji leta 1282. Prav mlada se je omožila, in ko je bila najbolj potrebna pomoči, so ji vmerli stariši in mož. Mlada vdova se je vdala posvetnemu veselju v veliko pohujšanje drugim; zopet se je sicer omožila, toda svojega življenja ni spremenila. 34 let stara je šla nekega dne v frančiškansko cerkev k sveti maši, in ko je bila vsa raztresena, se ji zazdi, da ji pravi neki deček: »Oserči se, Klara, in izmoli prav pobožno in zbrano očenaš in zdravamarijo Bogu v čast.« Klara sluša in ko moli, koliker je mogla pobožno, začne premišljevati svoje grešno življenje. Kmalu potem se ji prikaže Mati božja z mnogimi angelji ter ji vdahne stud nad svetom, in zbudi v nji hrepenenje popolnoma ga zapustiti.

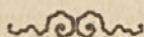
Ko se je vernila domov, pove svojemu možu, da želi Bogu služiti. Odloži posvetni lišp, stopi v tretji red sv. Frančiška ter začne objokovati svoje grešno življenje in delati pokoro. Po smerti svojega drugega moža, je hodila bosa in nosila ostro spokorno obleko; spala je na golih tleh in živela samo ob kruhu in vodi. Očitno je prosila odpuščenja vse ketere je pohujšala. Stregla je bolnikom, jed in obleko je dajala vbozim in potrebnim. Ko je svoje premoženje porabila, je hodila prosit po hišah, da je mogla pomagati. Grešnike, zlasti potratljive ženske je opominjala, naj se poboljšajo. Mnogi so jo zato zaničevali, celo za

obsedeno so jo imeli. Ona pa je vse to ne samo poterpežljivo, temuč tudi z veseljem prenašala in le še več molila za svoje sovražnike.

Neketere pobožne ženske so jo prosile, da bi rade pod njenim vodstvom živele, in vstregla je njihovi želji. Zidala je za nje samostan, kjer so živele po vodilu svete Klare. Tudi sama je naredila svete obljube živeti po tem vodilu, vendar tako, da je smela še nadalje iz samostana hoditi, ker je hotela skrbeti za bolnike in vboge noter do svoje smerti. Vmerla je 10. februarija leta 1346. Papež Pij VI. je leta 1784 dovolil, da smejo v mestu Rimini obhajati njen praznik.*)

P. A. F.

*) L' Aureola Serafica 10. Febbraio.

Srednjeveški misteriji.

P. M. T.

(Dalje in konec.)

V Benediktbeuern, bavarski opatiji, ste se ohranili iz trinajstega stoletja dve popolnoma izdelani obširniši igri, edna božična, druga velikonočna. Da vidimo, kako pisano mešane so bile tako in enako sestavljene, več predstav obsegajoče igre, oglejmo vsaj po vsebini, prvo teh dveh, to je božično. Zavaljo preglednosti naj imajo posamezni oddelki vsak svoj naslov.

I. *Prepir prerokov*. Pred cerkvijo je pripravljen sedež za sv. Avguština. Na desno so sedeži prerokov, ob levi sedeži predstojnikov judovske shodnice, Sibille, Arona in neke- terih drugih judov. Izaija prerok nastopi in naznani rojstvo Odrešenikovo iz Device; potem zaporedoma prerokujejo posamezni drugi preroki isto prerokbo. Levica noče prerokom verjeti. Že je nastal velik hrup. Preroki se predstavijo sv. Avguštinu ter se pritožijo nad judovsko nevero. Avguštin mirno in pohlevno jude pred svojo stolicco pokliče. In tu se zdaj vname učen bogoslovni prepir. Mirno zavrača sv. Avguštin vgovarjajoče jude, sklicujoč se na njih lastne izraelske priče. Ali nasprotniki si ne dajo nič dopovedati. Cerkveni učenik zapoje h koncu s preroki sekvenco »Laetabundus exultet chorus...«, pesem slavečo pod raznimi podobami in primerami deviško Mater božjo. Judje se krohotajo.

II. Oznanjenje ter obiskovanje Marijino in rojstvo Kristusovo. Dvoje kratkih prizorov nam predочи oznanjenje angeljevo in obisk Marijin pri Elizabeti... Rojstvo Kristusovo: Zvezda, Marija in Jožef v prenočišču. Vse je tiho, dokler zbor ne zapoje: Danes je Kristus rojen.

III. Trije kralji pred Herodom. Iz raznih strani sveta se trije kralji snidejo. Na licih se jim bere stermeje in veselje. Take zvezde še niso nikoli videli. Pervi kralj, sam pri sebi govoreč, pripoveduje, da je na naravni red vedno obračal pozornost, da je prebiral knjige učenjakov, da je izveden v zvezdoslovju, da pa si vendar prikazni te zvezde ne ve razlagati. Ne pomeni li morebiti — pravi naposled — rojstva otroka, ki bo vladal vesoljni svet. Drugi kralj se šteje srečnega, da je našel tovariša, ki se bo ž njim mogel pogovoriti. Popolnoma se strinja z njegovo razlago. Prav tako tretji. Tudi njemu zvezdoslovje ne ve rešiti vprašanja. Vsi trije sklenejo iti skupaj iskat novorojenega kralja ter se mu pokloniti z darovi... »Kje je, ki je rojen...?« tako povprašujejo, dokler ne prispejo do meje judovske dežele. Tu jih vstavijo Herodovi ogleduhi, ki reč berž sporočé Herodu. Herod se razserdi in skliče pismarje. Eden teh svetuje, naj pokliče pred se tri kralje. Ti v svoji odkritosti pripovedujejo o zvezdi in namenu svojega potovanja. Herod se hlini, da bi se tudi on rad šel poklonit in zato jih prosi, naj se, ko bodo svoj namen dosegli, kmalu vernejo k njemu, da mu povedo, kje so našli novorojeno dete.

IV. Pastirji in modri pred jaslicami. Angeli se je prikazal pastirjem. Prišel je pa tudi satan in jim šepetal na uho, naj ne bodo lehkoverni in nespametni. Trikrat se jih je lotil. Angelj ga vendar le premaga. Pastirji se odpravijo na pot. Ali kmalu začno omahovati in že se hočejo vrniti. Kar zaslišijo angeljsko petje: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem, ki so dobre volje! Alleluja, alleluja!« Dvojbe nehajo. Pridejo k jaslicam, da se poklonijo Detetu. Pri vrnitvi jih srečajo trije kralji, ki jih nagovoré: »Pastirji, povejte, kaj ste videli?« Pastirji: »Dete smo videli, povito v plenice.« Kralji gredo k jaslicam, molijo in izročé svoje darove: zlato, kadilo in miro. Potem se poslové. Le nekaj korakov proč pa ležejo in zaspé. V sanjah jih angelj svari: »Nikar ne hodite k Herodu nazaj...«

V. Umor betlehemskih otrok. Herod, prevarjen, se posvetuje s pismarji. Vedeti hoče, kaj je pisano v prero-

kih o rojstnem kraju tega Deteta. S prerokom Mihejem (5, 2.) mu predstojnik shodnice odgovori: »In ti Betlehem, zemlja Jūdova...« Herod da nato povelje h kervavemu dejanju. In že slišimo zdihovanje in jok mater. Ali hudodelstvo brez kazni ne ostane. Živega Heroda se lotijo červjé. Po smerti ga odneso hudiči s prestola proč. Krono denejo na glavo njegovemu sinu Arhelaju. Še le zdaj (kar se z evangelijem pač ne ujema) se sv. Jožefu v spanju prikaže angelj s poveljem: »Vzemi mater in Dete, in pojdi v Egipt.« Jožef berž stori po povelju.

VI. Sveta družina v Egiptu. Faraon, obdan od dvornikov in pevcev, slavi v velikem sijaju svoj slovesni vhd mej petjem, ki preslavlja pomlad in ljubezen. Prav tedaj, ko se poje malikom v čast, stopita Marija in Jožef na egiptovska tla. In v tistem trenutku se poderó mališki kipi. Duhovniki jih postavijo zopet na prejšnja mesta, jim zažigajo kadilo in jih preslavljaajo s petjem. Pa godi se jim kaker Baalovim duhovnikom; zastonj je njih klicanje. Eden duhovnikov pride kralju povedat, da je izginila vsa moč od bogov, njih podob in tempeljnov. Kralj sam pride in daruje. Ali komaj se je vernil na svoj prestol, že so se mališki kipi zopet porušili. Kralj pokliče modre in ti mu povedo vzrok: »Pravi Bog je le eden, Bog hebrejski.« Kralj vkaže s poti spraviti malike; konec je egiptovskega paganstva.

Sledi še edna predstava, ki pa nima zveze s prejšnjimi; in ta je:

VII. Antikrist. Kralj babilonski se vzdigne s prestola. Spremstvo poje neko pagansko pesem. To pesem ponovi posebljeno »Paganstvo«, da ž njo zaničuje judovsko »Shodnico« in kerščansko »Cerkve«. Kralj sprejme v fevd od Antikrista svojo državo. Spremstvo preslavlja deželo faraonov in njene bogovom enake vladarje, Heroda ter nezvesto judovsko ljudstvo pa zasmehuje.

Nadaljnji razvoj! V benediktbeuernski velikonočni igri se obujenje Lazarja le mimogrede, z malo besedami, omenja. Neki Hilarij, ki je bil okoli l. 1125 učenec slovečega Abelarda, pa je ta čudež razširil v samostojno igro. In pravi v neki pristavljeni opazki, naj se zapoje h koncu, ako se igra zjutraj »Te Deum«, ako se združi z večernicami, tedaj »Magnifikat«. Predstavljalo se je torej v cerkvi. Isti Hilarij je zapustil še dve igri, ki pa (kaker prej omenjeni »Antikrist«) z božičnimi ali ve-

liko nočnimi niso v nobeni zvezi. Edna »Danielj«, predstavlja Baltazarjevo gostijo. Druga »Kip sv. Miklavža«, meša — prav po srednjeveški navadi — resne in šaljive reči. Tatje ukradejo zaklad, ki ga je neki pagan pri kipu sv. Miklavža skril. Razserjeni pagan zvrča krivdo na svetnika in jame pretepati njegov kip. Zdaj pa se prikaže svetnik in mu verne zaklad. Čudež gane pagana, da se sproberne h kerščanstvu. — Hilarij nam je priča, kako so postajale verske igre po vsebini vedno mnogoverstniše. To se razvidi tudi iz imen. Ako je snov bila vzeta iz starega zakona, so jih nekod imenovali *podobe* ali *figure*; ako iz novega, *evangelij*; ako je bila verska skrivnost *misterij* (t. j. skrivnost); ako iz življenja, *zgodbe* ali po Italijanskem *esempio*; ako kak čudež, *čudežna igra*. Manj določna so imena *pobožna igra*, *sveta igra* (*geistliches Schauspiel*); bolj določeno je *bogoslužno dejanje* ali *liturgična drama*, *moraliteta*. (Ob ti priliki mimogrede opomnimo, da dandanašnji splošno dele verske igre le v dve vesti: v misterije in moralitete. Perve predstavljajo skrivnosti iz življenja Kristusovega in njegove cerkve, druge — verske in npravne nauke v tako imenovani allegorični obliki.)

Kljub tem le skromnim podatkom, vendar lahko spredimo, da so se bile verske igre zelo razširile in priljubile. V Parizu je bila že l. 1380 ustanovljena posebna bratovščina, ki je predstavljala terpljenje Kristusovo; imenovala se je *Confrérie de la Passion*. Slične bratovščine so v 15. stoletju nastale v več mestih. Pariz je imel tudi najprej stalen oder. Navadno pa so pri predstavah sodelovali udje obertnih cehov in bratovščin sploh. O hervaškem Dubrovniku beremo, da so igravci izhajali iz nekaterih družin, rod za rod. Na Angleškem so slovela po takih igrah mesta: Šester, Jork, Njukasl in Kóventri. V zadnje imenovano mesto n. pr. so prišli na praznik sv. Rešnjega Telesa verske igre gledat v velikih množicah tudi od daleč. L. 1483 je sam kralj Rihard prišel v Kóventri, da bi videl take igre, in l. 1492 so jih predstavljali v pričujočnosti Henrika VII. — Skozi dvanajst dni pred božičem in na praznik sv. Rešnjega Telesa so na Angleškem v vsakem večem gradu dečki - ministrantje igrali. — Na deželi so predstavljali ob patrociniju ali žegnanju življenje župnijskega patrona; in vsi so se vdeležili predstave, od plemiča, ki je posodil najlepše preproge, do najvbožnejšega kmeta, ki je pomagal postaviti oder.

Pa tudi v drugih deželah, zlasti na Francoskem, so bile ljudstvu verske igre tako domače, da se je ako je kateri igravec manjkal, berž kedo našel, ki je njegovo vlogo prevzel in mogel predstavljati ali angelja ali marternika itd. Večkrat so se svetę igre vedno ob gotovih dogodkih ponavljale, kaker v Benetkah pri izvolitvi novega doža (vojvoda); potem na praznik sv. Katarine, kaker je določil dož Gradenigo l. 1307. Po drugih krajih so bile ob obletnih slovesnostih, kaker v Ferrari na praznik sv. Jurija, ob določbi iz l. 1279, v Vičenci na praznik sv. Rešnjega Telesa in vnebovzetju Matere božje, v Sijeni na praznik sv. Jurija, v Paviji na praznik sv. Sira, v Modeni na Mihaelovo, v Bolonji na Jernejevo in na praznik sv. Petra in Pavla, v Veroni na prvo postno nedeljo. — Druge krati so verskim igram dali povod izredni dogodki. Tako l. 1364 v Benetkah, ko so benečani Kandi'o nazaj dobili, v Londonu l. 1236, ko se je dala kraljica Eleonora kronati; l. 1298, ko je Edvard I. premagal Škote; l. 1357, ko je Edvard, »černi princ«, pripeljal vjetega francoskega kralja Ivana; l. 1392, ko se je Rihard II. povernil v London; l. 1415 po bitki pri Asenkurtu, in l. 1445, ko se je Henrik VI. poročil s kraljico Marjeto. — Ako je vladar obiskal katero mesto, so skoraj vselej priredili sv. igre; navadno so predstavljali vsmiljenega samarijana, bogatina in Lazarja, oznanjenje Marijino in rojstvo Kristusovo. — Kljub temu, da so sv. igre tudi v manjših krajih in celo po vaseh prirejali, se je vendar primeroma majhino število teh iger spisanih ohranilo. Velike umetnosti tem igram tudi ne bomo prisojali. Podučne so imele biti in jim zato nikoli ni bilo dovolj in preobilo snovi in prizorov. Tem celodnevnim ali celo več dnevnim predstavam brez konca, ki so na severu bile v navadi še daleč čez dobo srednjega veka, se je najprej meja postavila v Italiji, v petnajstem stoletju, nekoliko pozneje, kaker bomo še slišali, v Španiji. Tam na jugu so imeli prirojen čut za pravo umetnost; znali so ločiti mej potrebnim in nepotrebnim ali bistvenim in nebistvenim. Umeli so najvažniše in najprivlačniše prizore združiti v lepo in terdno celoto. — Meje igre, ki jih je sever imel v obilici, so zginile; kjer so ostale, so bile opravičene in pesniško dovolj poglobljene. Izmej vseh italijanskih mest se je lepa Florencija najbolj odlikovala v tem pogledu. Poglavitni prazniki tega mesta, sv. Janez Kerstnik in Oznanjenje bl. D. so dajali h tem predstavam največ povoda. Vse mesto si je dalo ž njimi opraviti. Otroci najimenitniših dru-

žin so predstavljali sv. osebe. Vse vloge so prevzeli dečki; razmere so bile nalašč majhine. Obleka in druga oprava krasna. Igrali so v cerkvi ali pa na tergu pred cerkvijo; posebne slavnostne, po načrtu lepo premišljene igre, pa le znotraj, v cerkvi. Kaker pravljice bi se nam zdeli popisi teh predstav, ako nam ne bi sodobna cvetoča umetnost dajala pojasnila za marsikaj. Mesto je namreč imelo posebne umetnike, katerim se je vodstvo izročalo. Vpliv florentinskih verskih predstav je moral biti velikanski. Neki ruski škof, Abraham Suzdaljski, piše leta 1439 v svojem popotnem poročilu o predstavi oznanjenja bl. D. tako-le:

»Nad vhodom znotraj v cerkvi je postavljen oder; k njemu derže stopnjice; vse je s preprogami pokrito. Oder predstavlja nebeške prostore; od ondod pošlje Bog Oče arhangelja Gabrijela k devici Mariji. Bog Oče sedi na prestolu v duhovniški obleki s krono na glavi in evangelijem v roki; pod njim je videti mnogo otrok, okoli in okoli je šest kolobarjev s tisoči lučic. Mej lučicami sprednjega in skrajnega kolobarja stoje štirje angeli z venci (dijademi) v lasih, z godali v rokah. Šesteri kolobarji pomenijo šestera nebesa. Ali vse je še zakrito. — Sredi cerkve je pošev postavljen most, sloneč na stebrih, popolnoma pokrit z erdečim suknom. Na levi je videti postelja in poleg stol. Na stolu sedi lep mladenič v ženski obleki, zelo podoben sveti Devici. — Na mostu stoje štirje možje z dolgimi bradami in kodri, na glavi imajo zlate dijademe (krone); oblečeni so v široka bela oblačila, ki so prepasana, in čez rame pošev imajo trak. Prav tako so oblečeni kaker preroki. Povsod, kjer stoje, so tla z dragim suknom pogernjena. Od mosta do odra je napeto pet vervi, k mestu, kjer sedi Marija, ali pravzaprav mladenič, ki jo predstavlja. Vervi so namenjene za arhangelja Gabrijela. — Mnogo ljudstva je zbrano; vse molči, vsi so se obetnili proti mostu. Zdaj se zavese vzdignejo, videti je Devica poleg postelje. In čudovito lepo je vse to videti. Preroki stoje, vsaki ima v roki knjigo o prihodu Mésije. Pozdravijo drug drugega. Govoré mej seboj, začno se učenj prepiri, sklicujejo se na svoje spise, kake pol ure dolgo. Nato se zavese odra vzdignejo mej gromenjem, in preroki otidejo. Zgoraj je videti Bog Oče, obdan z več ko pet sto luči, ki se vedno verté in gori in dolu pomikajo. Angelji (dečki) s cimbalí, piščali in citrami stoje okrog; vse je lepo videti in slišati. — Zdaj stopi dolu tja, kjer

sedi Marija, lep mladenič v beli obleki, sè zlatom okrašeni, prav kaker slikajo angelja Gabrijela. Pojoč s tihim glasom se spušča dolu z vejico v roki. To se godi tako: Pod njim je dvoje koles skritih; ta tekó na debelih verveh in na edni tanjši ga nevidne roke dolu spuščajo.*) — Ko pride pred Marijo, se spoštljivo prikloni. Nato poje: »Zdrava-Marija....« Devica se vzdigne in spregovori: »O mladenič, kako si derzneš priti k mojemu stolu in v mojo hišo? Kakšne besede so to, ki se ne spodobijo. Pojdi le berž, sicer pride Jožef, in ti bo razbil glavo sè sekiro.« Angelj vidi njen strah in ji reče: »Ne boj se, Marija, jaz sem angelj Gabrijel, Bog me je poslal ti naznanit, da te je izvolil za mater Odrešeniku. Veruj, kar ti pravim. Sveti Duh bo čez te prišel in moč najvišjega te bo obsenčila.« Ko to sliši Devica, povzdigne oči. Bog pa vstane s prestola ter jo blagoslovi. Ona sklene svoje roke in pravi: »Dekla sem Gospodova; naj se zgodi po tvoji besedi.« Angelj postavi lepo vejico pred njo in splava nazaj. Marija ostane na svojem mestu sledeč mu z očmi. Tedaj izide od Boga goreč žarek in mej gromom švigne v sredo na most, kjer so preroki stali, tam postane velik plamen in napolni vso cerkev z iskrami. Angelj pregiblje peruti, kaker bi v resnici letel in poje z drugimi jubilacijo. Ogenj se širi z odra dolu in prižgé luči v cerkvi, vender tako, da ne vname obleke nikomer. Ko se angelj verne, od koder je prišel, preneha ogenj in zavese dadejo.

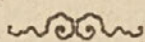
To čudovito igro, sklepa škof Suzdaljski, sem videl v Florenciji in popisal sem jo tako dobro, kaker sem jo mogel; ali pravih besed za to ni mogoče najti, tako čudovita je bila in nad vsaki izraz. Amen!«

Kako so verske igre propadle? Verske igre, zlasti »moralitete«, so se le počasi zboljševale in preden so prišle do svojega viška, jih je Cerkvi sovražna velika revolucija šestnajstega stoletja v cvetu in korenini zaterla. V Angliji, Nemčiji in na Nizozemeljskem so odpravili stare misterije ko papeške izrodke, v Franciji in Italiji si jih niso upali prirejati iz strahu, da se ne bi sv. reči onečeščevale. Verska igra je pobegnila v skrite kraje, kamer duh nevere in podivjanosti ni segal; rešila se je v oddaljene doline, kjer je živelo stari veri zve-

*) To je malo težko prav umeti; mašinerija je bila očitno jako umetno sestavljena.

sto ljudstvo tako na Tiroljskem, južnem Bavarskem in v neke-
terih krajih v Švici. Skoraj do srede 18. stoletja ni bilo na Ba-
varskem večje vasi ali samostana, kjer ne bi bili o božiču, veliki
noči ali binkošti predstavljali verskih iger; zlasti terpljenje
Kristusovo so igrali celo v šestdesetih krajih, deloma prav maj-
hinih.

Izjemo dela zlasti tudi Španija. Tam je verska igra na sred-
njeveški podlagi mirno dalje rastla in čez dobrih sto let po Lu-
trovi smerti v Kaljderonu (1600—1681) dosegla svojo klasično
popolnost. O tem kaj več v posebnem spisu.

Življenje bl. Janeza Triorskega,

misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

(Dalje.)

Vstop v frančiškanski red, novicijat, obljube.

Bivanje v Portomavriciju je na mladega dijaka Frančiška Lantrúa zelo blagodejno vplivalo. Prišel je v samostansko šolo barnabitov v l. 1775. Pred štirindvajset leti je bil vmerl tukaj znameniti misijonar frančiškanskega reda, sv. Leonard.*) Ljudje so ga imeli še živo v spominu in so pogosto govorili o njegovih čednostih in njegovem apostoljskem delovanju. Kazali so hišo, v kateri je bil rojen, cerkve, v katerih je molil ko deček in pozneje junaško sukal ko misijonar meč božje besede. Pripovedovali so, kako je l. 1704 obolel in bil v samostanu Marijinega oznanjenja ozdravljen na Marijino priprošnjo. Glas o tem možu je šel po vsi Italiji, posebno so ga pa častili njegovi rojaki v Portomavriciju, kamer so radi prihajali na njegov grob tudi iz bolj oddaljenih krajev, čeravno še ni bil za svetnika razglašen.

Sv. Leonard je tukaj, kaker po drugih krajih, vpeljal pobožnost sv. križevega pota. Tukaj je dal postaviti štirinajst kapelic zunaj na prostem mej cerkvičo in samostanom in je sam z lastno roko napisal nanje znane kitice štirih verstic, ki jih v Italiji, kaker tudi pri nas, radi prepevajo. Vsako nedeljo so v onem času obhajali pobožnost sv. križevega pota.

Njegovo življenje je bilo popisano v XIII. teč. Cvetja.

V takih razmerah je živel mladi dijak Frančišek Lantrua v Portomavriciju. Niso nam znani posamezni dogodki njegovega dijaškega življenja, z gotovostjo pa lahko sklepamo ozi-
raje se na njegovo za vse dobro vneto serce in na rahločutni,
nežni značaj, da je dobila pobožna mladeničeva duša v življe-
nju sv. Leonarda rodovitno pašo in v pobožnosti sv. križevega
pota, ki se je je rad vdeleževal, obilno milosti, da je prišel do
sklepa stopiti v frančiškanski red. Saj je ravno njegov vstano-
vitelj, sv. Frančišek, živa podoba križanega Jezusa. In tega je
ljubil sv. Leonard in njegov častivec in nasledovavec Frančišek
Lantrua. Ko je deloval pozneje ko misijonar v Kini, je najraje
govoril o Jezusovem terpljenju in prav on je bil, ki je v deželi
riža in bombaža prvi vpeljal pobožnost sv. križevega pota.

Ravno tako je mladenič Frančišek Lantrua slišal pripove-
dovati, kako je sv. Leonard Mariji v zahvalo, da ga je ozdra-
vila, naredil obljubo, da postane misijonar. Radi rahlega zdra-
vja ni mogel iti mej nevernike v daljne dežele, zato je pa s to-
liko večjo gorečnostjo posvetil v domovini misijonskemu delu
vse svoje moči. Ko je slišal, da se je v Kini začelo preganjanje
proti katoliškim misijonarjem in so nekateri izmed njih bili
vmorjeni, je rekel: »Jaz bi bil tudi moral iti, pa so moji grehi
krivi, da nisem mogel.«

Dijak Lantrua je občudoval čednosti sv. Leonarda, vzel si
je njegovo življenje za vzor svojemu in ga je skušal v vsem
posnemati. Zato je hotel postati misijonar v frančiškanskem
redu. Še na misel mu ni prišlo, da bi se kedo mogel vstavljati
temu njegovemu sklepu. In vendar so bili pred vsem njegovim
dobri stariši, ki so se mu vperli. Preveč radi so ga imeli, zato
jim je bilo težko ločiti se od njega. Pa ga niso mogli pregovoriti,
naj odstopi od svojega sklepa. Večkrat jim je ponavljal svojo
prošnjo; nazadnje so sprevideli, da se mu brez greha ne morejo
vstavljati. Dovolili so mu, četudi zelo težko, da sme vstopiti
v frančiškanski red.

Dijak Lantrua se je obernil ali sam, ali najberže po kak-
i drugi osebi do patra Alojzija iz Portomavricija, ki je bil takrat
provincijal v Rimu. Ta ga je takoj sprejel, ker ga je morebiti
sam osebno poznal, ali pa so mu drugi o mladeniču dobro spo-
ročili. Frančišek Marija Lantrua je bil preoblečen 15. majnika
1777 leta star 17 let. S tem je postal novinec v samostanu sv.

Bernardina pri Ortu. Dali so mu za zaščitnika sv. Janeza evangelista, ljubljenca Gospodovega. Zato ga bomo nadalje imeenovali z redovnim imenom brat Janez, po mašniškem posvečenju pa pater Janez.

Mladeniču je bila izpolnjena najserčniša želja. V letu poskušnje se je pridno vadil v redovnem življenju. Hitro je napredoval v čednostih, in na koncu leta je bil vzor pravega redovnika, zgled tovarišem, veselje predstojnikom. Vsi so glasovali, naj se pripusti k sv. obljubam.

Po redovnih obljubah je šel v šolo modroslovja in bogoslovja. Vsled nadarjenosti in pridnosti je dobro napredoval v sveti in svetni znanosti. Pa znanost ga ni napihnila sè svetno nečimernostjo in častihlepnostjo, ampak ga je vodila bliže k Bogu in vterjevala v čednosti. Postal je doktor modroslovja in bogoslovja. Ko je bil v mašnika posvečen, je na povelje predstojnikov začel pridigati in spovedovati. Tukaj se je pokazalo, da ni iskal sebe, ampak le božjo čast in zveličanje duš. Njegovo gorečnost je vedno spremljala modrost, temeljita znanost in resnična pobožnost.

Predstojniki so spoznali lepe zmožnosti patra Janeza; zato so mu kmalu izročili višje službe. Izvolili so ga za gvardijana najprej v Kornetu, potem v Veletrih. Modro je vodil oba samostana. Ljudje so pa radi hodili poslušat njegove pridige in iskat sveta in tolažbe k modremu in pobožnemu spovedniku.

P. Janez gre v Kino za misijonarja.

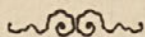
Izredne zmožnosti in velike čednosti so obetale p. Janezu v redu lepo prihodnjost. Toda pobožni redovnik ni iskal časti in visoke službe, ne zložnosti in lepega življenja, ampak dela za Boga in bližnjega. Zato je prosil predstojnike, naj ga pošljejo mej nevernike v misijone. Po mnogih prošnjah, ki so bile brez uspeha, so ga slednjič vslišali in vgodili njegovi serčni želji v začetku l. 1798, ko je bil star 38 let.

P. Janez se takoj odpravi na pot. Povil je v zvezek in zložil v košarico, kar je bilo najpotrebniše za dolgo pot, prosil je svoje višje zadnjega blagoslova in se napotil iz Rima na Kitajsko. Še enkrat je mimogrede pozdravil znano rimsko okolico in mogočno kupolo sv. Petra, potem je zginil v daljavo in zapustil

te njemu tako drage kraje za vselej. Pot ga je peljala ob sredozemeljskem morju proti Španiji. Skorej gotovo je potoma obiskal ali vsaj od daleč videl svoj rojstni kraj in se poslovil od domačinov. Ločitev gotovo ni bila lahka in brez solz, pa junak se ne ozira toliko na serčna čutila, ki zginejo z isto naglico, s katero so se zbudila, kaker veliko bolj na cilj, ki ga ima doseči, in na delo, ki je ima zveršiti. Poslušen božjemu klicu je hitel dalje kaker je naročil svojim sinovom sv. Frančišek: »Na noge, sinovi moji, razkropite se po svetu in oznanujte mir.«

Naš novi misijonar je šel težavno in dolgo pot preko francoskega obrežja na Špansko do Barcelone, odtod preko cele Španije in Portugala do Lizbone. Opomniti je treba, da je bilo takrát potovanje združeno z veliko večimi težavami, ko dandanašnji, ker v onem času še niso poznali železnic in parobrodov. Verh tega je divjala ravno v času potovanja p. Janeza vojska francoskih svobodomislecev in revolucionarjev, ki je vplivala tudi na Španijo. Ladja, ki je imela njega prepeljati na Kitajsko, je odšla tja pred njegovim prihodom v Lizbono. Zdaj je moral čakati v tem mestu na drugo. Kedaj bo odšla, še ni bilo določeno. Da pa ne bi tratil dragocenega časa, je vzel p. Janez slovnico, besednjak in druge take knjige kitajskega jezika v roke. To je bilo dela in truda, preden je mogel malo razumeti čudne čerke in čerte, ki so bile tako podobne ena drugi in vender različnega pomena in pa tako mnogošteviljne le enozložne besede! Za lepodoneči italijanski jezik je bila to zelo težka zamena. Pa ljubezen do bližnjega in gorečnost za čast božjo in zveličanje duš premaga najhujše težave. Tako je preteklo celo leto. Kar se zasliši glas, da se pripravlja ena ladja, ki bi mogla peljati p. Janeza na njegov cilj. Brez obotavljanja gre k poveljniku ladje ter mu razodene svojo željo in prošnjo, ki je bila tudi vslišana.

Preden pa moremo slediti našemu misijonarju na njegovem potu, moramo nekoliko pogledati v zgodovino, kako so se začeli in razvijali katoliški misijoni na Kitajskem.

Mala Lenčica od Svetega Boga

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

3. Mala Lenčica prvi dan v otroškem domu.

20. julija ste bile obe sestrici poslani nazaj na Nedeljski studenec h sestram Dobrega Pastirja. Njiju zdravje se je bilo izboljšalo; ali še zmirom ste bile blede in slabotne. Radovedno so ju obstopili drugi otroci in pozdravljali. Kmalu ste jim Marija in Lenčica v otroški priprostosti vse zaupale in drugi njima. Tudi pri večerji ste ostale sè svojimi tovarišicami prav srečni v novem domu. Kmalu po večerji so ju spravili v posteljo. Za Lenčico je bila pripravljena otroška posteljica v spalnici za večje deklice.

Naslednji dan, bila je nedelja, so jo peljali h sveti maši v samostansko kapelo. Obhajali so ravno praznik sv. Marije Magdalene, varihinje reda Dobrega Pastirja. Mej sveto mašo je pel žbor otrok nekaj cerkvenih pesmi imenovani svetnici na čast. Ko je Lenčica zaslišala glasove orgelj, se je obrnila nazaj, položila svoje ročice na herbtu skupaj, uperla svoje velike erjave oči na orglavca ter vsa zamaknjena poslušala godbo. Druge deklice so opazile nenavadno obnašanje male tovarišice in so se pozneje mej počitkom smejale ter govorile o tem. Tedaj se je v nepokvarjeni duši male Lenčice zbudila prav posebna ljubezen za vse, kar je velikega in lepega.

To prvo jutro so tudi opazili, da otrok prav malo je; zato so se sestre znova začele bati za zdravje male Lenčice. Po zajterku so jo peljali v lični višnjevi oblečici sirotic na obisk h sestri Magdalenii, ki so njen god otroci sè samostansko družino praznovali. Mala Lenčica je stopicala po hodniku z razproštrtimi ročicami, kakor bi se bala, da pade. Dobra strežnica ji je zato prišla na pomoč, vzela jo je v roke in posadila na okno, da bi malo počivala. Prijazno se je pogovarjala ž njo; ponudila ji je eno jagodo. Ali Lenčica se je branila: »Vgriznite vi enkrat,« je rekla, »pa bom potlej še jaz.«

4. Kako serčno je mala Lenčica solze premagovala.

Od tedaj nadalje se je vdeleževala mala Lenčica vsakdanjega življenja svojih mladih tovarišic. Po svoji prikupljivosti,

otroški naravi je bila kmalu vseh ljubljenska. Tudi je bilo, kaker da gre od nje neka skrivna moč, ki so jo čutili otroci in sestre, ali njen vir do zdaj ni bilo moči vgeniti.

Že od začetka se je kazala sestra Immakulata, ki je imela v oskerbi otroško obleko, posebno zavzeto za malo Lenčico. Hotela je spoznati njeno naravo in serce. Zato je sklenila skerbno opazovati razvijanje značaja svoje varovanke. Lenčica, tako je rekla sama pri sebi, je izredno razumno dete polno nežne ljubezni in velikodušnosti, ali vender se včasih pokažejo na nji znamenja terme in svojeglavnosti. Mala stvarca je večkrat začela močno jokati, posebno kedar je morala tiho sedeti. Sestra je imela to v začetku za znamenje svojeglavnosti ter je mislila, da je nje dolžnost popravljati to napako.

Ali pozneje so prišli na to, da je imela Lenčica herbtenco zelo sključeno. To ji je moralo delati hude bolečine, kedar je imela mirno sedeti; vender junaška mala nikedar ni tožila, ko je terpela posebno hude bolečine, celo pogosto se je trudila, da je zaderžala solze. Še le pozneje, ko je deklica, ki je imela v spalnici poleg Lenčice svojo posteljo, pripovedovala, kako otrok večkrat celo noč prejoka, še le tedaj so prišli na to, koliko je mala ubožica morala terpeti.

Prenesli so jo torej v bolniško izbo, kjer se je moglo vedno paziti na njo. Tukaj je spala bolj mirno ter bila zato zjutraj tudi bolj čversta in vesela. H zajterku je niso več puščali z drugimi otroci v skupno obednico, temuč je dobivala v bolniški izbi skledico mleka s kruhom. Navadno je ondi delila svoj zajterk z malo černo mačico, ki jo je jako rada imela in tudi mačica ravno tako njo.

5. Kako je mala Lenčica dobila nove črevlje in erdeče nogovice, ki jih je pa morala kmalu nazaj dati.

Naslednjo soboto je kupila sestra za Lenčico par lehkkih črevljev, ker so bili navadni, kaker so jih nosile gojenke, za njene nežne nožice preterdi in pretežki. Tudi majhine erdeče nogovičice ji je bila naredila in v nedeljo je bila Lenčica, vsa belo oblečena, v svojih erdečih nogovičicah in novih čreveljčkih jako prijetna videti. Vse je bilo prevzeto od skrivnostne moči te nežne unanosti. Žar njenih velikih, erjavih oči je pričal o terdnem, za njena leta nenavadnem značaju.

V pondeljek se je Lenčica spet pokazala v svojih erdečih nogovičicah in ličnih čreveljčkih, za kar so jo njene male tovarišice zelo občudovale. Skozi nekaj ur je bila prav zadovoljna in igrava, ali zatem je prišla sprememba, postajala je bolj in bolj nemirna in nazadnje se je spustila v silen jok. Sestra jo je zastonj skušala vtešiti; ker je pa vedela, kako rada ima nove čreveljčke in nogovice, ji je zažugala, da jih ji bo vzela in bo morala spet stare obuti, ako ne bo pridna. To je bilo preveč. Lenčica je jokala bolj britko, kaker kedaj prej. Čreveljčke in nogovičice so ji torej sezuli in poslali po stare. Mejem jo je sestra natanko opazovala in videla je, da se dete ne le ni branilo, temuč je pri sezuvanju še samo pomagalo.

Čez nekaj minut prileze Lenčica počasi h sestri in pravi: »Mati, žal mi je.« To prostovoljno obžalovanje tako mladega otroka je dobri sestri tako genilo serce, da je vzela dete na ročaj in je objela z ljubeznijo.

Naslednje dni je bila videti mala Lenčica vesela in zadovoljna. Le včasih, če ji je sestra velela, naj mirno sedi, so se ji zasvetile solze v očeh. Sestra, ki tedaj še ni vedela, kaj je bilo vzrok prej omenjenemu hudemu joku, se je veselila, ko je videla, kako se je njena ljubljenska trudila, da premaga nagon, ki se je nevedoma grajal ko napaka.

6. Kako je mala Lenčica s priserčno skesano molitvico zadostila za majhino svojeglavnost.

Nekega večera je bila Lenčica z drugimi otroci na igrališču. Ko je zvonilo Angelj Gospodov, so otroci skupno molili in se nato jeli odpravljati domov k večerji, Lenčica pa ni kazala volje, da bi pustila igranje. Njene male tovarišice so jo priganjale, naj se podviza; če ne, ne bo dobila nič jesti. Lenčica se ni dala pregovoriti. Zdaj so storili drugi otroci kaker da gredo proč, pa so se le skrili za nekim drevesom. Pričakovali so, da bo mala, ko bo videla, da je sama, začela jokati, toda glej: igrala se je mirno dalje ter hodila sem ter tja po klinih lestvice, ležeče na tleh in zraven veselo pela. Slednjič so morale druge deklice svoje skrivališče popustiti, da so jo prisilile iti ž njimi domov.

Drugi dan jo je postrežnica, gospodična Hall, rahlo pokarala. »Lenčica,« ji je rekla, »ti imaš biti priden otrok in mi ni-
maš drugih deklic zadrževati, kedar je čas iti k večerji!«

»Saj bi bile lahko šle, če so hotle!« je odgovorila Lenčica, »saj so tudi šle in so mene čisto samo pustile!«

»Pa,« je nadaljevala postrežnica, »ali ti ni žal, da si jih zadrževala?«

»Da, žal mi je!«

»Tedaj povej ljubemu Bogu, da ti je žal.«

V tistem trenutku je bila Lenčica na kolenih in to je bila njena otročja molitvica: »Sveti Bog, žal mi je, zelo žal, da sem deklice zadrževala od večerje. Odpusti mi! Naredi me pridnega otroka in blagoslovi mene in moje matere!«

7. O nesreči, ki je zadela malo Lenčico pri igranju.

Nekega jutra mej šolo so dali Lenčici, ki je bila ravno malo nemirna, nekaj debelih jagod rožnega venca, da bi se igrala z njimi. Po otroški navadi je dela eno v usta in ko je genila, ji je ušla v gerlo. Ti, ki so hiteli na pomoč, so videli, da je dete komaj dihati moglo. Postrežnica, ki je bila takoj poklicana, je nesla otroka, iz šolske izbe. Mej potjo sreča eno izmed sester, ki se ji Lenčica verže v naročje, ali ne krik, ne tožba ne pride z njenih ustnic. Nesli so jo v bolnišnico Najsvetejšega Serca, majhine poslopje na samostanskih tleh, ki služi za osamljenje nalezljivo bolnih. Ondi se je naposled posrečilo jagodo izleči.

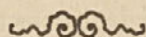
Perve dni po tej nesreči je bila mala Lenčica zelo slaba. Zato so znova poklicali zdravnika, ki jo je natančno preiskal. Njegova končna sodba je bila vznemirljiva. Bacili strašne bolezni, ki je njeno mater v grob spravila, so se bili lotili tudi že tega malega telesca. V malo dneh je postalo še hujše, tako da zdravnik ni dal nobenega upanja več.

8. Kako je ena sestra postala jetnica male Lenčice.

Nekega večera, ko se je čutila mala bolnica prav slabo, zaželi po častiti materi prednjici in sestri Immakulati. Obe ste hitele takoj v bolniško izbo. Lenčica je bila vsa vesela, in ko se je sestra nagnila čez njeno posteljico, ji je ovila svoji ročici okoli vrata, jo potegnila prav k sebi in jo dolgo terdno držala ter objemala pri tem z ročicama križ, ki ga je imela redovnica na persih. Za sestro seveda ni bilo prijetno, ko se je morala tako sključeno držati, ali vedela je, da bi vsaka sila zdravju male bolnice škodovala, torej je poterpela. Še le po dolgih prošnjah in pogajanju je spustila Lenčica svojo jetnico. Sestra je

bila ginjena od tega silnega objemanja male sirote. Še le pozneje se je spomnila, kako je Lenčico večkrat opominjala in jo tudi, seveda rahlo kaznovala. Ali ni bilo torej njeno ljubeznivo obnašanje tako rekoč zagotovilo, da ni nič grenke nevolje ostalo v sercu občutljivega otroka?

(Dalje prih.)

Posvečenje oltarjev sv. Jakoba in sv. Frančiška v samostanski cerkvi v Kamniku.

V zgodovini naše samostanske cerkve in tukajšne skupščine tretjega reda sv. Frančiška ostane v veselem spominu dan 19. novembra preteklega leta, ko se je zveršila lepa cerkvena slovesnost posvečevanja ali konsekracije glavnega altarja sv. Jakoba apostola in stranskega altarja sv. Frančiška. Kedor je pred kakimi tridesetimi leti obiskal in ogledal našo cerkev in jo sedaj ogleda, mora pripoznati, da je zunanost in notranost svete hiše božje v teku tega časa dobila vse drugačno obliko. Cerkev je bila poprej siromašna, da ne rečem celo zanemarjena, dokler ni bila l. 1890. prvič prenovljena in je že takrat dobila podlago sedanje oblike. Zunanje zidovje, kjer je glavni vhod, ni imelo cerkvenega značaja, bila je stena brez vsega, kar bi ji dajalo znak hiše božje; enako so bile priproste tudi notranje stene, na katerih je slonel obok brez olepšanja, tako da je zidava bila podobna kakemu priprostemu skladišču ali magazinu. Pervo je bilo tedaj potreba odstraniti ta dvojni zunanji in notranji nedostatek s tem, da je zunanost dobila primerno pročelje, notranje zidovje pa dostojne okrasbe in nakitja, napustke in okrožice, kakeršne zahteva cerkveni slog. Ko je bilo to dodelano, so prišli na versto še drugi cerkveni notranji predmeti in sicer altarji, ki so bili vsi prenovljeni, in je glavni altar dobil tudi solio cerkvenega patrona, sv. Jakoba, ki jo je v naravni velikosti izdelal domači podobar g. Franc Tončič iz kamnite mase; narejene ste bile dve nove spovednice s steklenimi vrati in stranskimi dodatki; druge štiri so bile v isti obliki popravljene. Pridižnica poprej zelo visoko nastavljena na moški strani, je bila prestav-

ljena na evangeljsko stran in na njo narejen dohod izpred glavnega altarja; na pevskem koru je namesto strohnelega lesenega omrežja prišlo lično novo iz železa; lesena obhajilna miza se je morala vmekniti novi iz mramorja, postavljen je bil tudi nov lep izdelan in pozlačen prostoren tabernakelj, na katerega straneh sta bila nameščena dva lep izdelana klečeča kerubina; tlak je bil položen s cementnimi, mozaičnimi vglajenimi ploščicami in znožje sten za poldrugi meter v višini obloženo s cementnimi črnimi močnimi oblogami. Stene in oblok so bile po-barvane in deloma okrašene sè slikami na presno. Vse to in druge podrobnosti so bile doveršene z dobrovoljnimi prispevki tukajšnjih dobrih meščanov in faranov, zlasti pa so bili udje tretjega reda kamniške skupščine, ki so pripomogli k temu prenovljenju.

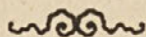
Leta 1908 je z enakimi prostovoljnimi darovi cerkev dobila nove podobe sv. križevega pota in l. 1909 novi kameniti stranski altar sv. Frančiška, ki ga je v splošno zadovoljnost okusno in umetno izdelal kamnosek g. Feliks Toman v Ljubljani. Glavna podoba tega novega altarja predstavlja pomembni dogodek iz življenja našega sv. o. Frančiška, ko ga namreč Kristus na križu viseč objema sè svojo desnico in ga k sebi vleče na križ, ter njegovo, od serafinske ljubezni goreče serce še bolj vnema z ljubeznijo svojega presv. božjega Serca. To soho je lično isklesal podobar in umetnik g. Ivan Pengov v Ljubljani, kateri je tudi preteklo leto v vnovič okusno prenovil glavni altar in ostale štiri stranske altarje. Že več let se je gojila želja, da bi se namesto lesenega glavnega altarja, oskerbel nov kameniten altar; ali ker to ni bilo mogoče, se je za zdaj napravila le nova altarna miza iz belega kararskega mramorja, pod katero so shranjeni v krasno pozlačeni leseni škrinji znameniti ostanki (relikvije) sv. Primoža in Felicijana. To novo altarno mizo glavnega altarja in ob enem novi stranski altar sv. Frančiška so presvetli g. knezoškof ljubljanski Anton Bonaventura na praznični dan sv. Elizabete 19. novembra slovesno posvetili. Pri tej posebni slavnosti se je zbralo mnogo vernikov, zlasti tretjerednikov in tudi lepó število gospodov duhovnikov kamniške dekanije, da so pripomogli k povzdigi cerkvene slovesnosti, na katero so se tretjeredniki pripravljali s tridnevnimi duhovnimi vajami v bogato okrašeni cerkvi, ki so jo tukajšne tretjerednice z mnogimi venci oblekle v svatovsko oblačilo.

Tudi zunaj cerkve so bili postavljeni mnogi zeleni mlaji prepreženi z vencji, pred vhodom v samostansko ulico je bil primeren slavolok z napisom na eni strani: »Pozdravljen, o premili knez, oblast je Tvoja iz nebes«, na drugi strani: »Naj blažena bo Vaša pot, ves trud poverni Vam Gospod«, nad vhodom v cerkev pa je bilo napisano: »Altar posveti v božjo čast, in nam, Pastir, v duhovno rast«. Pred samostanskimi vrati pa: »Radost sinove Frančiška navdaja, ljubezni vneti apostol prihaja.«

Po končani konsekraciji obeh altarjev so preljubljeni gospod knezoškof stopili na pridiznico in v primernem govoru mnogoštevilnim poslušavcem razložili globoki pomen teh cerkvenih obredov, ter h koncu podelili tretjerednikom vesoljno odvezo in vsem navadni blagoslov z odpustki. Ko je bilo potem presv. R. Telo slovesno preneseno od stranskega na glavni altar, so tudi še z Najsvetejšim dali blagoslov, in s tem je bila cerkvena slovesnost zaključena. Pri skromnem obedu je mladi p. Evstahij z nalašč za to zloženo pesmijo pozdravil presvitlega knezoškofa in tako povzdignil domačo slovesnost.

Na priprošnjo sv. Frančiška Bog bogato poplačal vsem, ki so kakerkoli pripomogli k tej lepi svečanosti. Končno naj še omenim, da je bila pred božičnimi prazniki v našem mestu vpekljana električna razsvetljava in na sv. večer je pri polnočnici žarela naša in župna cerkev v krasnem električnem blišču. Kmalu dobi tudi kip sv. Frančiška z električnimi žarnicami razsvetljen venec.

P. A. V.

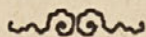

Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

V mariborski baziliki bodo za ude 3. reda sv. Frančiška svete duhovne vaje, in sicer od sobote, dne 22. februarija zvečer, do srede, dne 26. februarija dopoldne. Ze vsem bode 16 premišljevanj, 8 nemških in 8 slovenskih. Vdeležiti se jih sme vsak, če tudi ni v 3. redu sv. Frančiška.

V Mariboru, dne 3. I. 1913.

P. Filip Benicij, ravnatelj 3. reda.

Drobtinice in odlomki iz kerščanskih nauk in pridig Jožefa Škrinjarja.

P. H. R.

Iz 2. sešitka „O veri“.

(Dalje.)

XXIX.

»Ker je Bog vsegamogočen, bi lahko naredil, da bi ljudje ne mogli grešiti in se ne pogubili... Zakaj Bog vender pripušča greh?

Res je, da bi Bog lahko vse grehe odvernili, ali on tega za to ne stori, ker hoče, da si morajo ljudje sami nebesa zaslužiti.

Da pa zamore človek kaj dobrega storiti, mora imeti prosto ali svobodno voljo, da je res v stanu dobro in hudo storiti, kakor se mu poljubi. Če bi pa Bog človeku svobodno voljo vzel, da ne bi mogel hudega storiti, potem bi njegova dobra dela ne imela obenega zasluženja, ker bi bila prisiljena.... in tako bi bil človek podoben neumni živini.

Keder ti svoje vole vprežeš, da ti orjejo in vlačijo, ne rečeš, da ti voli dobro delo delajo, ali da imajo zasluženje... ker oni ti prisiljeno in ne radovoljno delajo. Ravno tako človek, ako bi ne mogel nič hudega storiti, bi ne mogel tudi nič dobrega in nič zaslužnega, ker bi njegova dobra dela ne bila radovoljna in tako si ne bi mogel nebes zaslužiti.«

XXX.

»Ker vemo, da je Bog vseмогоčen, nas mora ta resnica razveseliti, keder smo v križih in nadlogah.

Spomnimo se takrat, da če nam v nesreči obeden človek ne more več pomagati, nam vender Bog more pomagati, ako smo njegove pomoči vredni.

Ravno ta resnica nas more pa tudi od hudega odvrčati in k dobremu spodbujati, ker je Bog vsegamogočen in zato bo slednji greh strašno pokoril, slednje dobro delo pa z neizrečenim plačilom poplačal.

Razveseli se tudi ti, zabredli grešnik, ali grešnica: Bog je vsegamogočen! Če je tvoja duša še toliko vboga, božja milost

more njene smertne rane vender ozdraviti, samo da s ponižnim srcem vsmiljenja prosiš.«

XXXI.

Bog je vsega pričujoč, to se pravi, on je povsod, v nebesih in na zemlji. Da je Bog povsod pričujoč, vemo po tem, ker povsod vse vstvarja, vse ohranjuje in vse vlada. Ker povsod dela, mora povsod biti. Bog je na zemlji, kjer vsemu gospodari in vse obrača; je v peklu, kjer nad zaverženimi svojo ostro pravico skazuje, je v nebesih, kjer se izvoljenim od obličja do obličja gledati in uživati daje. V kratkem, Bog je po vseh krajih in pri vseh stvareh, ali pa bolj prav govoreč, vsi kraji in vse stvari so v Bogu, zakaj v njemu živimo in se gibljemo in smo, pravi sv. Pavelj. In kralj David lepo poje: »Kam pojdem pred tvojim duhom, o Gospod, in kam pobežim pred tvojim obličjem? Če grem gori v nebesa, si ti tam, če se v pekel spustim, si tudi tamkaj, in ke bi z daničnimi peroti zletel in na kraju morja prebival, me bo tudi tje tvoja roka peljala in tvoja desnica me bo deržala. Ako porečem: morebiti me bo tema pokrila, bo tudi noč svetloba okolu mene.«

Ker vemo, da je Bog povsod pričujoč, moramo terdno pričani biti, da ga moremo povsod moliti in od njega povsod vslišani biti.

XXXII.

Iz tega se lahko sklene, da Boga ni treba po božjih potih iskati, ker je povsod, in v sleherni cerkvi pričujoč. Jaz nimam nič zoper božje poti, če so to, kar morajo biti. Jaz samo to želim, da bi po božjih potih ne hodili tisti mladi ljudje, ki po nič družega ne gredo, kaker da kaj vidijo in sami sebe skazujejo, da z osebami družega spola skup pridejo in da se potlej ž njimi po kerčmah vlačijo, popivajo in po potih ciganijo.

Verjemi mi, kristijan! če s hudobnim, posvetnim in nečistim srcem Boga iščeš, da ga ne boš nikoli našel. In ke bi tudi v Jeruzalemu, v Kristusovem grobu tičal, Bog bo daleč od tebe in bo vse tvoje molitve zavergel. Če pa z dobrim, ponižnim in čistim srcem moliš, bo Bog povsod blizu tebe, in tvoje molitve bodo povsod vslišane. Tudi želim jaz, da bi gospodarji in gospodinje na božje poti ne hodili, in družine brez varuha ne puščali. Bog je povsod pričujoč. Ta misel nas mora k dobremu spodbujati, da si bomo povsod prizadevali nje mu dopasti.

XXXIII.

Da, ravno ta resnica nas mora tudi ostrašiti, da se bomo bali tudi na skrivnem kak greh storiti. Pomisli, kristjan! ti bi si ne upal vpričo mene kak ostuden greh storiti. In če te vže pričujočnost revnega človeka od greha odverne, ali te ne bo božja pričujočnost še bolj odvernila? Keder na samem ali ponoči nečiste grehe delaš, si misliš, saj me nihče ne vidi, saj ni nikogar pri meni; pa vprašam te, ali ne veš, da je Bog povsod pričujoč in da je torej tudi pri tebi? zakaj se ga tedaj ne bojiš, zakaj se ne sramuješ pred njim? Ali se ne bojiš, da bi strelam zapovedal, naj bi te na tisoč koscev razbile? Ali se ne bojiš, da bi se pod tabo zemlja odperla in da bi te peklensko brezno požerlo?

XXXIV.

Bog je neskončno svet, to se pravi, on hoče in ljubi vse dobro in sovraži in čerti vse hudo. Da je Bog neskončno svet, vemo iz tega, ker nam je pamet vstvaril, da bi dobro zmirom bolj spoznali in ljubili, in ker nam je dal vest, ki nas zmirom od hudega odvraca in k dobremu priganja. Zraven tega je Bog od nekelej ljudi učil, da naj bi pobožno in sveto živeli. Po Mojzesu je dal 10 zapovedi, večkrat je preroke poslal, poslednjič je poslal svojega Sinu Jezusa Kristusa na zemljo, da bi bili ljudje k svetosti napeljeni. Zato je tudi že Izraelcem zapovedal: »Sveti bodite, kaker sem tudi jaz vaš Bog svet.«

XXXV.

Ker vemo, da je Bog svet, sovražimo tudi vse hudo in greha se varujemo, prizadevamo si pobožno živeti, ker brez svetosti ne bo nihče Boga gledal, pravi sv. Pavelj. Ravno ta resnica pa mora slehernega dobrega kristjana razveseliti, če je pred svetom še tako nizek in zaničljiv, Bog ne gleda ne na bogastvo, ne na časti, na človeško mogočnost in veljavo, na draga oblačila ali telesno lepoto, ampak samo pobožnost in svetost je njemu prijetna. Pobožen kmet, če je sicer še tako zaničevan, je pred Bogom neskončno več vreden, kakor najmogočnejši gospodje tega sveta, katerim pa pobožnosti manjka.

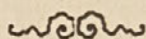
XXXVI.

Bog je neskončno resničen in zvest v svojih obljubah, to se pravi, vse je res, kar on reče, in vse gotovo, kar obljubi. Da je Bog neskončno resničen in zvest, vemo iz tega, ker Bog

vse ve, torej vse povedati more, kar je res; ker je neskončno svet, in vse hudo, torej sleherni laž, sovraži, in ker je vsega mogočen, torej more vse dopolniti, kar obljubi.

Nikoli še ni bil nihče od Boga v zmoto pripravljen in nikoli niso še božja žuganja in obljube nedopolnjene ostale. Poslušajte prigodbo, ketera bo, kar govorim, še bolj to poterdila.

(Dalje prih.)

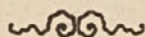

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Štefan (Ludovik) Cotič iz Sovodenj; Terezija (Elizabeta) Gruzovin iz Gorice; ljubljanske: Marjeta Portokar, Marija Kokalj, Ivana Resnik, Terezija Mostar, Frančiška Kralj, Uršula Škof, Katarina Škofic, Ivana Pangeršič; svetogorske: Marija (Frančiška) Močnik iz Kala; pazinske: Anton (Frančišek) Monás, ki je bil 29 let v III. redu, in gospodična Silvija (Marija) Kúkanič, ki je mnogo storila za cerkev (blazine, cvetlice) in jako poterpežljivo prenašala dolgo bolezen, vsem v lep zgled; kamniške: Ana (Marija) Cevc, Marjeta (Klara) Zupan, Marjana (Alojzija) Hrastar, vse tri iz Kamnika, Terezija (Marija) Zorman iz Zaloga, Helena (Elizabeta) Kuhar in Neža (Alojzija) Resnik iz Sel, Magdalena (Marija) Kokalj iz Ihana, Polona (Marija) Funtek iz Mengša, Katarina (Terezija) Škerjanec iz Radomlja; svetotrojiške: Terezija Borko od Sv. Boljanka na Kogu, Marija Žizek, Štefan Balnigač, Barbara Škafar, Uršula Balažič, Marija Lipič in Marija Gombič iz Belatincev, Terezija Rotnik in Ivana Lužnik od Sv. Ruperta v Slov. goricah, Urban Kolarič Marija Matjašič in Marija Tašner od Sv. Urbana, Marija Nedeljko, Marija Vogrin, Franc Čuček in Marija Petrovič od Sv. Andraža, Apolonija Šimonič, Magdalena Korošec, in Apolonija Nedeljko od Sv. Boljanka v Slov. goricah, Lucija Kramberger in Blaž Vogrin od Sv. Benedikta, Martin Golob in Marija Fekonja od Sv. Antona, Alojzija Pavlič od Sv. Križa na Murskem polju, Anton Lipič iz Kapele, Jožef Rajšp in Marija Malnarič od Sv. Trojice v Slov. goricah, Ivana Krajnec in Jera Zemljič od Sv. Ane na Krembergu, Marija Zavrnik od Sv. Lenarta v Slov. goricah, Barbara

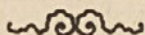
Žban iz Bogojine, Andrej Šturm iz Negove; k o m e n d s k e : Ana (Marija) Bohinec † 22. okt. 1912; Ana Dolinar s Poljan nad Škofjo Loko; Katarina Tratnik v Idriji.

Nadalje se priporočajo v pobožno molitev: A. L. sebe in svoje rajne stareše, brata in sestre; A. B. priporoča neko dekle, da bi še o pravem času spoznala nevarnost, da se zgubi v svojih nečimernih mislih; I. A. v dober namen; neka tretjerednica priporoča svojega sina za ljubezen v zakonskem stanu; neka oseba v jako važni zadevi; neka družina, da bi ji ljubi Bog na priprošnje Matere Božje, sv. Jožefa in sv. Antona podelil mir; neka oseba za spoznanje in popljšanje; več bolnih udov tretjega reda.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo nadalje: neka tretjerednica iz Ajdovščine; ena družina za zdravje ene deklice; A. B. za velike dobrote, ki jih je prejel v preteklem letu; T. V. sv. Antonu Padovanskemu.

Za kitajski misijon

so poslali nadalje v K a m n i k: Neimenovana 10 K; po Mariji Turk (iz Tersta: Marija Princ: 30 K 40 v; neimenovana: 2 K — k n a m: Marija Nerat: 10 K; neimenovana: 1 K; Franc Korbar: 10 K; Frančiška Ajlec: 2 K 50 v; Franc Verač: 50 v; Marija Mlakar: 4 K; tretjerednik iz Gomilic (Ogersko): 2 K 8 v; Katica Pipp: 2 K; Franc Nastran: 2 K 50 v; Urška Tomažič: 10 K; Janez Bostijančič: 50 v; Marija Gradišar: 2 K; Ivan Tavčar: 47 K; Marija Lustik: 1 K; Valentin Klobus: 10 K 50 v; Elizabeta Rožman: 2 K; neimenovana v Solkanu: 10 K; neimenovane v Gorici: 10 K; Frančišek Žužek: 2 K.

Za cerkev sv. Elizabete

neimenovana: 6 K; Elizabeta Rožman: 1 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec februarij ali svečan.

1. sobota : b. Andrej, sp. 1. r. P. O.

2. nedelja, 3. predp., svečnica. V. O., P. O.
3. ponedeljek: bl. Odorik, sp. 1. r. P. O.; sv. Blaž, šk. m.
4. torek: sv. Jožef Leoniški, sp. 1. r. P. O.
5. sredo: pepelnica; sv. Peter Kerstnik in tovariši jap. mart. 1. in 3. r. P. O.
6. četrtek: sv. Agata in sv. Dorotheja, dev. m.
7. petek: tern. krona Kristusova; bl. Anton Stronkowski, sp. 1. r.
8. sobota: sv. Janez Matski, sp.

9. nedelja, 1. postna: bl. Egidij Marija, sp. 1. r.; sv. Apolonija dev. m.
10. ponedeljek: sv. Skolastika, dev.
11. torek: prikazanje Marije brezmadežne v Lurdu.
12. sredo: bl. Joana Valeška, vdova.
13. četrtek: sv. vstanovniki reda služabnikov Marijinih, bl. Viridijana, dev. 3. r. P. O.
14. petek: sv. sulica in žreblji terplj. Kristusovega.

15. sobota: sv. Romuald, opat; prenesenje trupla sv. Aniona Padovanskega.

16. nedelja, 2. postna: bl. Filip Marerijska, dev. 2. r.
17. ponedeljek: sv. Hilarij, šk. cerkv. učenik.
18. torek: sv. Marcelj, pap. m.; sv. Simeon, škof m.
19. sredo: sv. Konrad Pijačenski, sp. 31 r. P. O.
20. četrtek: sv. Rajmund Pen. sp.
21. petek: sv. tenčica Kristusova; sv. Angela Merici, d. 3. r. P. O.
22. sobota: sv. Marjeta Kortonska, spok. 3. r. P. O.

23. nedelja, 3. postna: sv. Petrus stol v Antiohiji,
24. ponedeljek: sv. Matija, apostelj.
25. torek: bl. Sebastijan, sp. 1. r.
26. sredo: sv. Ignacij škof m.
27. četrtek: bl. Janez Triorski, sp. 1. r.
28. petek: spomin 5 ran Kristusove; bl. Tomaž Korski, sp. 1. r.

Opomba: P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1. 2. in 3. red sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za 1., 2. in 3. red sv. Frančiška.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat, P. Guido Rant, dr. theol.
Impriatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.